Verdi redivivus

(Grigore Constantinescu – 25 noiembrie 2010)

Este impresionant pentru un spectator de operă, care consideră repertoriul verdian apropiat de preferințele sale, să afle că are încă ocazia de noi descoperiri. **I due foscari de Giuseppe Verdi**, propus în treacăt, doar pentru o audiție, la Studioul experimental „Ludovic Spiess", devine acum un titlu ce se aliniază spectacolelor de stagiune. Astfel, publicul alătură această lucrare altor titluri ale maestrului italian, deja familiare, cu satisfacția cunoașterii unei muzici care merită atenția melomanului.

Aparținând perioadei de tinerețe a compozitorului, pentru care literatura byroniană este inspiratoare de muzică, cu un libretist fervent colaborator al său, Francesco Maria Piave, **I due Foscari** atrage totuși cu o anumită dificultate lumea la spectacol. Formula de concert – spectacol este accesibilă, permite teatrului să lanseze invitația fără eforturi materiale majore, cu o distribuție bazată pe forțele proprii. Merită neîndoios să urmărești o lucrare învecinată lui **Nabucco**, prin perioadă componistică, anunțând proiectul altui moment istoric italian, **Simon Boccanegra**, prin relaționarea subiectului. Luminile vocale belliniene sunt încă prezente în melos și vocalitate, orchestra de asemenea moștenește experiențele predecesorilor dar corurile strălucesc prin vigoarea prezentului verdian. Toate însușirile acestea ale partiturii sunt valorificate, ceea ce este neîndoios meritul Operei bucureștene, de a ne fi oferit astfel un evident bonus pentru fidelitate.

În ansamblu, formula este bine cumpănită regizoral – Anda Tăbăcaru Hogea și plastic, prin costumele și proiecțiile grafice ale Adrianei Urmuzescu. Sub conducerea muzicală eficientă a lui Iurie Florea și maestrului de cor Stelian Olariu, discursul liric convinge, oferind distribuției prilejul performării rolurilor principale cu certe merite. Ca preferințe, Mariana Colpoş în Lucrezia, repetă cu succes realizările sale din Abigaile, Hector Lopez și Eugen Secobeanu încadrând-o convingător în „cei doi Foscari", fiul și tatăl. Distribuția, cu grijă aleasă, adaugă în jurul trioului pe Mihnea Lamatic, Șerban Cristache, Simonida Luțescu și Dan Indricău.

Spectacol care încă îşi aşteaptă prețuirea, **I due Foscari** devine treptat un reper liric ce nu trebuie ocolit, dacă ne dorim cunoaşterea lui Verdi, marele romantic despre care vorbim cu autentică admirație. Poate că există melomani care au rezerve pentru formula de concert-spectacol. Să nu uităm că astfel nu abandonăm, sub scuza precarității pecuniare, susținerea repertoriului cu ceva „nou și bun", în dorința de a avea, mult mai rar, „ceva scump".

Strategia premierelor este o dovadă de abilitate, chiar dacă ascultăm corul concertant, iar soliștii evoluează parcimonios. Satisfacții există, calitatea prestației interpretative dovedind elocvent că **I due Foscari** aparține sintagmei Quod erat demonstrandum.